

“Els contes, com les meves cançons, són històries contundents, directes”

Xavier Sarrià (Barcelona, 1977) il·lustrista i cantant del grup Obrint Pas, s'estrena com a narrador amb el recull de relats *Històries del paradís*, publicat per Bromera.

—Els contes són molt similars, tècnicament, estilísticament. També en extensió. O teníeu molt clar l'esquema o els vàreu escriure de forma molt seguida.

—Totes dues coses. Tots són recents i a banda tots formen com un tot. No hi ha cap conte que no tingui res a veure amb un altre. N'havia fet més i els he descartats precisament perquè no hi encaixaven. El conjunt és una visió del món actual, un viatge de diversos personatges i situacions a través del planeta.

—Situacions que causen perplexitat i que formen part del món d'avui, i, sobretot, la reacció que ens produeixen.

—Sí. De fet, els contes s'estructuren a partir dels sentiments: por, terror, il·lusió, esperança... Això és així perquè em poso a la pell dels qui pateixen situacions més o menys violentes que veiem a la pantalla de la televisió i els considerem normals, com si formessin part del paisatge habitual de cada dia. Com la por del noi que està tancat a l'armari mentre un company dispara a tort i a dret pels passadissos de l'institut.

—Són situacions dels nostres dies, de coses que estan d'actualitat.

—El llibre vol fer un retrat del món d'ara, de diversos conflictes mediàtics que veiem a distància. Són coses d'avui dia que no ens aturem a analitzar, perquè no volem posar-nos a la pell dels protagonistes. Sense caure en sentimentalismes.

—Per tant, el paradís del títol és irònic.

—Sí. Parla de la contradicció del món d'avui. Ens venen que les nostres societats són el paradís, però ens amaguen els paradisos trencats. Com els nens de les barriades de les perifèries de França, que de petits creien que vivien en un paradís idíl·lic i després descobreixen que no ho és. O el conte més surrealista del mosquit que avança pel paradís terrenal de la selva i es troba amb un campament de les FARC. En general, he treballat entre la crua realitat i la fantasia.

—Voleu que el ritme de lectura sigui vertiginós, a través de frases curtes. Com si volguéssiu que el lector tingués la

Xavi Sarrià, il·lustrista i cantant del grup Obrint Pas, publica el seu primer recull de contes, *Històries del paradís*.

sensació que ha llegit cada conte en un sospir.

—En efecte. Perquè passi per la pell de personatges diferents de la forma més ràpida possible. I perquè de seguida es trobi, sacsejat, davant d'una situació límit. I vaig saltant de tensió en tensió. Vull que el conte provoqui una sensació de culpabilitat, la de ser espectador i no poder fer-hi res. El llenguatge és ràpid i el ritme trepidant perquè potser està molt influït per les tècniques del llenguatge àudio-visual. És bo d'acostar aquest llenguatge a la literatura.

—Els contes acaben en un punt candent, però la història continua. No acaben amb una conclusió final.

—Perquè són històries vives i no s'acaben en sec. Són petites històries que formen part d'una història més gran, que és com vivim. Són episodis concrets de la nostra vida. Sempre deixo una porta oberta a allò que passarà demà. Que el lector triï com continuarà la història.

Per això el llibre comença i acaba amb una mateixa citació. Encara tenim temps de modificar el final: aquest és el missatge esperançador.

—Havíeu pensat de ser escriptor abans de dedicar-vos a la música?

—Sí. A més d'estudiar filologia, i no pas música, vaig començar a escriure, abans, per desfogar-me, per alliberar frustracions pròpies de la preadolescència. Però la nostra generació és una generació atreta per la música i vaig tenir la sort que el grup que vàrem formar va funcionar. Ara, després de sis discos i quinze anys de trajectòria intensa, ha arribat un punt que tots necessitàvem repescar antigues passions.

—Ha estat un pas traumàtic?

—Per a mi, fàcil, perquè els contes són, com les cançons, històries curtes, directes, contundents. Sí, bec un poc del llenguatge de les cançons. La meua és una passió per crear històries, ja sigui amb cançons, o en forma de contes.

—I ara com veieu el vostre futur?

—El grup continuarà fent concerts, però més esporàdicament, i això em permetrà de continuar escrivint. Fer un disc i un llibre al mateix temps és impossible.

Lluís Bonada